raga seisis ta keskel sure issandade seltsis kuninga lõukoera palge ees ja ütles kumardades: „Illewägga austatud kõrge kuningas, armoline issand! kõrget suggu ollete ja suur, au ning wäe polest essimene loom; wõtke siis armolikkult öigust mõda ka tähagi mino wabbandlikko juttu kuulda. Teie kuninglik arm weel truimad sullast ial ei leidnud kui mina, mis julgest tohhin tunnistada. Paljogi seisab praego teie aujärje ümber kes mind selle önne pärrast wihkawad. Waenlaste kurjatahtlik walle kippub teie söbrust mul löppetama, agga täno wana tadile! teie katsute igga asja pöhjani läbbi ja kulete ni hästi süalluse kui kaebaja juttu; olgo nad küllalti selja tagga luiskand ja mind taggajärrel sossinud, mina seisan kohkomata kohto ees ja mõtlen: kül teie mino truust tunnete, mis sedda taggakiusamist mulle sadab.“ „Wait!“ kärgatas kuningas — „piddage lõuad kinni! teie libbekelik lorri lähheb tuulde; awwalikkuks tõusnud üllekohto tööd ähwardawad teile nuhtlust. Kas piddasite rahho-leppingut, mis surest armust kõige ellajadele kulutasin ja wande sõnaga kinnitasin? — Seal seisab leinaja kuk Kannusjalg, kelle lapsed teie, üllekohtune warras! üksteise järrel enamist kõik ärrarõwisite! Armastust mino wasto püate, ussun ma, se läbbi üllestunnistada, et mino kuninglikko wolli awwalikkult pölgate ja mino truui sullastele pussi teete. Waene Hints kautas ühhe silma ja terwise! Messikäppal lähheb mõni nädal

aega wallosaid awu parrandades. Toho, ärriskelm! mis pikkemalt teiega waidlema akkan: kaebajaid on ulgakeste, töeks tehtud kurjusi küllalti; peasmist teil ei olle lota.“ Reinowadder kostis allandlikkult: „Armoline kuninga issand, kas mina sellepärrast nuhtluse wärt! olli se ehk mino süt et Messikäp werise päga taggasi tulli? Kudda tõ nõnda palk! ütleb wana tark-sõna. Ülleliig julgusses kippus ta sögge wäe kaupa tallomehhe messipu kallale, ei kuulnud mino keeldu; maggus meekärje ino pistis tema mõistuse — ei tohhi nimetada: kuhho? — Tükkasid tormlased tallopoead tema kerre peale, eks olnud Messikäppal tuggewust ja rammo küllalti wasto panna; sõimas ja wopsis rahwas tedda, miks ta siis kui wahwa mees neile laimu ja matsusi kätte ei tassund enne kui jõkke pakko pöggenes? — Ja kui issanekas Hints, kedda lahkelt wasto wõtsin ja wõeraspeo roaga sõõtsin, ennast warguse eest ei oskand oida, waid mino sõbralikko nõu wasto õsel sallamahti kohtomehhe küni wargale pugges ja seal willetsat kahjo leidis: kas se siis mino süt? Wai kas mina nende pörase tõ pärrast nuhtluse wärt ollen? Sesuggune kohtomõistmine sadaks teie kuninglikko aule iggawest äbbi! Agga teie käes wolli ning melewald; olgo asja otsus selgem kui selge, kohto otsus teie käes: teie wõite minoga tehha, mis tahhate, tõusko sest mulle kasso ehk kahjo. Tahhate mind keta, küpsetada, ärrakägistada ehk mõegaga

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 1123